

2024_Anul TRIBUNA 140 (X): † Ioan Bechnitz

- acest grup de oameni tineri, instruiți, inteligenți, activi ...

- Have pia anima! - departe de pulbera și sbieratul din târgul vieții?

Dacă-ți cer ceva și mai discuți, ei te exclud din cercul lor.	<p>Dar' se nu mai lungim vorba: e dovadă despre cea mai deplină impotență literară, când cineva ajunge atât de departe, încât nu-i mai rămâne decât să recurgă la nisece marafeturi ca vorba cu „Pițigoii”, și dacă asta e arma, cu care vor să ne combată nisece somități ca Metropolitul Miron, Episcopul Meșianu și „Magnificența Sa”, — dl Vincențiu Babeș, atunci a fi unul dintre „Pițigoii” este o onoare, pe care nașul „Pițigoilor” de sigur că nu va fi voit să li-o facă celor doi călugărași.</p> <p style="text-align: right;">Ioan Slavici.</p>	
cea mai deplină impotență literară		
Have pia anima!		
tăcerea ar fi fost o trădare față cu una dintre bisericile române ...		
acest grup de oameni tineri, instruiți, inteligenți, activi		
	avea o inimă caldă pentru suferințele poporului său! unul din întemeietorii „Tribunei” ... a vesteji în taină departe de pulbera și sbieratul din târgul vieții! †Ioan Bechnitz.	
2024	Tipuri contimporane, Pițigoii?	

În „Foiața Tribunei”, apărută în Tribuna nr. 47 (Sibiu 28 februarie/ 12 martie 1887) apărea articolul „Tipuri contimporane, Pițigoii”. Continuăm reproducerea: «E învederat, că singuri ei n'ar fi găsit să ducă înainte lucrarea aceasta: au găsit încurajare și sprigin chiar și din partea câtorva oameni, care nici în viața politică, nici în cea bisericească nu erau apropiați de dînșii. Tocmai de aceea însă alții îi combăteau cu atât mai vîrtos, și **acest grup de oameni tineri, instruiți, inteligenți, activi și totdeauna nedespărțiți**, foarte în curând și-a câștigat o pozițiune distinsă în societatea noastră, fiind, ca adversari foarte supărători, ear' ca amici un prețios contingent. Foarte firesc dar cei doi călugărași, „Pițigoii”, au avut ambițiunea de a intra și ei în acest grup. Au și intrat. E însă foarte greu să stai bine cu oamenii, care constituiesc acest grup literar. Unii dintre dînșii sunt pe cât se poate de nesuferiți. Dacă nu lucrezi, ei te necăjesc. Dacă faci vre-o prostie, ei te necăjesc. Dacă nu ești corect în purtările tale, ei te resping. Dacă-ți cer ceva și mai discuți, ei te exclud din cercul lor. Și e foarte greu să faci tovărășie cu nisece oameni, care cer și tot cer, dar **nu pot să-ți dea în schimb decât stima și iubirea lor, două lucruri, pentru care nimic nu poți să-ți cumperi**. Unul dar dintre cei doi „Pițigoii”, om cu nasul mai subțire, în curând a simțit, că nu e pentru el tovărășia și încetul cu încetul s'a pus în rezervă și s'a retras în cele din urmă. Celălalt însă, om mai răbdător și cu oare-care aspirațiuni de literat, a stăruit mai îndelung, deși nu era dintre copiii răsfățați ai grupului și mult a fost necăjit în timp de câțiva ani.

În cele din urmă tot nu ne-a rămas decât să-i dăm lumii să înțeleagă, că nici pe acesta nu trebuie să-l socotească între noi.

Se vede însă, că la redacțiunea „Luminătorului” nu se scie nici acum, că „Pițigoii” au sburat amândoi, căci altfel nu i-ar căuta aici la noi, unde au fost numai odinioară, pre când se mai găsia și pe aici câte o sămânță de bostan. E mare prăpastia, pe care o debitează „Luminătorul”, când zice, că noi am fi voit vreodată să resturnăm pe Metropolitul Miron, ca să punem în locul lui un „Archipițigoiu”. Oamenii

bine informați știu toți, că ar fi fost destul ca noi să tăcem, pentru-ca astăzi Metropolitul Miron să nu mai fie în scaun, noi însă n'am tăcut, fiindcă **tăcerea ar fi fost o trădare față cu una dintre bisericile române.**

Apoi, pe cât știm noi, - și noi știm bine lucrurile aceste, - timp îndelungat „**Pițigoi**” au fost numai „**Protopițigoi**”, și numai acum de câteva luni de zile unul dintre dînșii a ajuns, precum „Luminătorul” zice, „**Archipițigoi**”. Ear' pe acesta nu trebuie să-l caute nimeni aici, unde nu se poate găsi greul vieții. Dar să nu mai lungim vorba: **e dovadă despre cea mai deplină impotență literară**, când cineva ajunge atât de departe, încât nu-i mai rămâne decât să recurgă la nisce marafeturi ca vorba cu „Pițigoi”, și dacă asta e arma, cu care vor să ne combată nisce somități ca Metropolitul Miron, Episcopul Mețianu și „Magnificența Sa”, - dl Vincențiu Babeș, atunci a fi unul dintre „Pițigoi” este o onoare, pe care nașul „Pițigoilor” de sigur că nu va fi voit să li-o facă celor doi călugărași. **Ioan Slavici**».

Despre Ioan Bechnitz s-au scris multe articole, prof. Vasile Rusu dedicându-i o lucrare. Pe primul din grupul membrilor fondatori ai cotidianului Tribuna (în 1884, în apelul către publicul cititor), îl regăsim și printre susținătorii Reuniunii române de meseriași. În **Tribuna Poporului** 1897 (6/18 septembrie) este amintit în „**Darea de seamă**” prezentată în articolul „**Cea mai veche Reuniune română de meseriași**”: «(...) În anii din urmă membrii mai în vîrstă ai Reuniunii au plănuit înființarea unei societăți, prin care să se poată veni grabnic, în zile înțețitoare într'ajutor industriașilor mărunți cu sume mici pe lângă formalități mai puține și mai puțin costisitoare. Ca scopul să se ajungă mai curând, s'a înființat și un Consum, care sta dintr' o Prăvălie de marfă colonială. De această mișcare se face în raport mai mult pentru aceea mențiune, pentru-că și ea a influențat mult asupra mersului reuniunii. Între spriginitorii Reuniunii, raportul numără la locul prim pe membrii ajutători și între aceștia pe dl Ioan Bechnitz, privat și Constantin Stezar, veteranul căpitan în pensiune, cari de mulți ani contribuie cu însemnate sume la acoperirea trebuințelor Reuniunii». În nr. 176 al **Tribuna Poporului** (19/1 Octombrie 1898) am descoperit știrea: «**Ioan Bechnitz**. În nr-ul 191 al „Tribunei” din Sibiuu cetim următoarele: †**Ioan Bechnitz**. Dumineca trecută, când toată lumea era preocupată de îngrozitoarea știre de la Geneva, a fost înmormântat în cimitirul „din groapă” al Sibiuului un om, care părea că de mult a murit, așa nu se mai știa nimic despre el, și a cărui moarte a rămas chiar neobservată. **Ioan Bechnitz era un om singular. A fost unul din întemeietorii „Tribunei”, mai înainte era aderent devotat „Telegrafului Român**”. „Amicii” săi l'au prețuit mult; lumea mai nouă nu l'a cunoscut. Moartea asemenea i-a rămas aproape tănuită. Căci singular cum a fost în viață, a rămas până la fine. Dispozițiilor ce a luat, se poate a scrie această tănuire neînțeleasă. Și împregiurările neașteptate ce au venit, au favorizat, ca să i-se împlinescă ultima dorință. Fie-i memoria binecuvântată”. În fața acestei prose lipsite de tact a imaculaților din Sibiu, dăm în cele următoare în traducere fidelă, caracteristica ce i-se face regretatului de un străin de neamul său, în numărul 210 al ziarului „**Kronstädter Zeitung**” din 13 sept. C. †**Ioan Bechnitz**. Din Sibiuu ni-se comunică cu datul 10 l.c. Eri la 1 oră din zi după lungi suferințe **a murit în etate de 50 de ani Ioan Bechnitz, privatier**. Moartea lui Bechnitz a produs și în cercurile săsești adâncă compătimire, căci răposatul se bucura cu drept cuvânt de profunda stimă a tuturor celor ce îl cunoșteau mai de aproape. Înzestrat de la natură cu minte ageră și dăruit de soarte cu atâtea bunuri pământești, ca să poată trăi independent și liber, numai pentru cultivarea cea mai temeinică și cea mai vastă a spiritului său, Bechnitz a folosit timpul făcându-și studiile mai mulți ani din științele juridice și de stat, din filosofie și istorie la școalele înalte din Germania și Austria. Acolo deodată cu știința germană și-a însușit el iubire și venerațiune pentru firea și cultura germană, cari însă nu primejdiau românitatea lui, dar nouă Nemților personalitatea sa ni-i făceau atât de simpatică. Și cine avea prilej să convină cu bărbatul liberal în mai viu schimb de idei, trebuia să se uimească, cu câtă temeinicie și pricepere știa să vorbească răposatul despre tot felul de probleme de filosofie, istorie, din științele comparative de limbi; despre chestiile de zi politice,

ba chiar și despre cele mai noue scrieri literare din teologia protestantă, într'o limbă germană fluentă și aleasă, pe care o vorbea întocmai ca și pe cea maternă română. Cu toate-că sănătatea îi era slăbită, **Bechnitz lua parte cu cel mai viu interes la vieța publică și în primul rînd la politică.**

Era potrivit cu nobilele însușiri ale răposatului, că el cu cultura sa neobicinuit de profundă sau tocmai în puterea acestei culturi, **avea o inimă caldă pentru suferințele poporului său** din care făcea parte, și bărbatul domol, gingaș simțitor, în mânia sa morală afla aspre cuvinte împotriva asupritorilor naționalităților din patria noastră. Parte activă a luat la jurnalistică în zilele când se simția mai sănătos și așa mulți articoli de fond bogați în idei și perfecți în formă sa atribuiau penei lui sau cel puțin inspirației lui nemijlocite. Ori ce cuvânt și ori-ce faptă a bărbatului, ce trăia modest și retras, purta timbrul unei personalități în sine perfecte, care și formase o noțiune hotărîită despre lume. El sta neclintit pe basa creștinătății, care în perfecționarea sa practică îi părea lui ca o condiție indispensabilă a dezvoltării morale; convingerea lui trecea departe peste rezultatele filosofiei despre putere și materie, și își lua sborul în sus cătră acel suflet: „**Pe care încă nici un ochiu nu l'a văzut cândva în faptă și nici o ureche nu l'a auzit**”. Pentru ce zăbovim atât de mult la mormântul acestui răposat? Pentru-că în tot cugetul și traiul său a fost unul dintre acei oameni nobili, cari trebuie să aibă parte de soarta multora, **de a înflori și a vesteji în taină departe de pulbera și sbieratul din tîrgul vieții, și de a destăinui valoarea lor numai acelor puțini, cari se apropie mai tare de ei. Have pia anima!** Astfel scrie gazeta germană.

Necrologul făcut de Dăian lui Bechnitz a fost nu se poate mai scandalos de perfid ce era; întocmai după chipul și asemănarea directorului „Tribunei”, care la 3/15 Maiu în Blaj se lăuda gesticulând a la dervis: „**Eu picasem din cer ca un meteor pentru a scăpa steagul național**” ... și asemenea nemărginit de închipuite bătălii. Va să zică, numai lui Bechnitz are să mulțumească dl director general al „Tribunei”, că a picat din cer ca meteor și totuși s'a purtat în mod perfid de ingrat față cu întemeietorul „Tribunei”. Se înțelege, că necrologul de mai sus a deșteptat indignare cuvenită dar n'am vrut să scormonim lucrurile».

(va urma)

Marius HALMAGHI

Sursa online:

<https://www.tribuna.ro/stiri/cultura/2024-tribuna-140-10-%E2%80%A0ioan-bechnitz-acest-grup-de-oameni-tineri-instruiti-inteligenti-activi--have-pia-anima-departe-de-pulbera-si-sbieratul-din-tirgul-vietii-174599.html>

tribuna.ro/stiri/cultura/2024-tribuna-140-10-%E2%80%A0ioan-bechnitz-acest-grup-de-oameni-tineri-instruiti-inteligenti-activi--have-pia-anima-departe-de-pulbera-si-sbieratul-di...

Tribuna 140 ani din 1884
Dintotdeauna pentru totdeauna!

Eveniment Actualitate Stiri de pe strada mea Sport Cultura Sanatate Timp liber Tribuna de nord Centrul Cultural

2024 Tribuna 140 (10): †Ioan Bechnitz - acest grup de oameni tineri, instruiți, inteligenți, activi ... - Have pia anima! - departe de pulbera și sbieratul din tîrgul vieții?

Marius HALMAGHI 03.03.2024 20:17 267 vizualizari 0 comentarii

CCC MODELE SPORT ICONICE

În: *Tribuna*, 03 martie 2024